

Ως την πρώτη εκλογική αναμέτρηση στην οποία επικράτησε η Αριστερά, λογίζουν την χθεσινή διαδικασία τα περισσότερα Μ.Μ.Ε. Τούτο σημαίνει ότι δεν αποδέχονται την αριστερή ταυτότητα του Πα.Σο.Κ. στην εκτεταμένη του νίκη, της 18ης Οκτωβρίου του '81.

Αξίζει όμως να θυμηθούμε ότι σχεδόν ένας στους δύο Έλληνες τότε, ήταν σύμφωνος με ένα από τα βασικά συνθήματα του προεξουσιαστικού Πα.Σο.Κ.: «*ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο*», όπου η Δύση, είτε ως πολιτικό σύστημα, είτε ως στρατιωτική συμμαχία, είτε ως οικονομική άποψη φάνταζε εχθρική. Σωστή ή λανθασμένη η αντίληψη, είναι μια άλλη κουβέντα, αλλά σε κάθε περίπτωση συγκροτούσε μια αριστερή ιδεολογία.

Για αυτό και ακούστηκε τότε το σύνθημα από την άλλη πλευρά:

«*Μπολσεβίκοι και Πα.Σο.Κ., δεν μας θέλουν στην ΕΟΚ*». Ο χαρακτηρισμός Μπολσεβίκοι ήταν μια επιθετική προσέγγιση για το Κ.Κ.Ε.

Συνεπώς, ο προεκλογικός ο λόγος του Πα.Σο.Κ. τότε, ήταν αριστερός και μάλιστα πολύ ενοχλητικός για ένα μεγάλο τμήμα του εκλογικού σώματος.

Το τι συνέβη στην πορεία και οι «βάσεις του Θανάτου» δεν έφυγαν και η ελληνική κοινωνία βούτηξε στα πακέτα Ντελόρ με λύσσα, είναι λίγο ή πολύ γνωστό.

Έτσι, η μετεκλογική πορεία του Πα.Σο.Κ. απομακρύνθηκε παρασάγγας από τις προεκλογική συνθηματολογία. Ακολούθησε ο τακτικός ελιγμός με κεντρικό σύνθημα «*Ναι στην Ευρώπη των λαών, όχι στην Ευρώπη των μονοπωλίων*», έφυγαν τα ζιβάγκο, ήρθε το χάδι της πλανεύτρας εξουσίας, κι έμεινε ο χαρισματικός ηγέτης να ταλαιπωρεί και να ταλαιπωρείται. Ακολούθησαν οι εκσυγχρονιστές και είναι γνωστή η πορεία.

Έτσι σήμερα, ο χαρακτηρισμός ως της πρώτης εκλογικής νίκης της Αριστεράς, ακούγεται σωστός.

Έχω δε την εντύπωση ότι μέχρι στιγμής, ο πολιτικός λόγος του Συ.ΡΙ.Ζ.Α. ακούγεται πιο ήπιος από τον αντίστοιχο του Πα.Σο.Κ. την 19η Οκτωβρίου του '81, με την έννοια ότι ο

συντηρητικός πολίτης τότε ήταν περισσότερο μουδιασμένος, ανήσυχος απ' ό,τι τώρα.

Το αυτό ισχύει και για την μετεκλογική εορτή στα Προπύλαια. Ήπια, σχεδόν ξέψυχη και από απόψεως αρχηγικής συμπεριφοράς «πασοκοφέρνουσα». Ας ευχηθούμε ότι εξέφρασε ένα ιδιότυπο χιούμορ σάτιρας και σαρκασμού. Ηγέτες χωρίς χιούμορ εξ' άλλου, είναι επικίνδυνοι. Για αυτό και ο προηγούμενος αρχηγός της Ν.Δ. ήταν λιγότερο αποτυχημένος από τον σημερινό.

Ο νικητής της χθεσινής εκλογικής αναμέτρησης έχασε για μερικές χιλιάδες ψήφων το πλεονέκτημα της αυτοδυναμίας. Αυτό τον περιορίζει σε συνεργασία με πολιτικό σχήμα με το οποίο, το μόνο κοινό τους στοιχείο, είναι η αντιμνημονιακή στάση και ίσως κάποια θολή συνταύτιση σε εθνικά θέματα.

Τούτο σημαίνει ότι μοιραία θα μπει σε διαδικασία συμβιβασμών.

Η συγκεκριμένη συνεργασία ίσως τον ωφελήσει, ίσως τον αδικήσει.

Σε κάθε περίπτωση το μέλλον είναι άδηλο.

Ως πολίτης θέλω να πιστεύω ότι η νέα (συγ)κυβέρνηση θα παλέψει για να προσφέρει στον μέσο Έλληνα πολίτη αξιοπρέπεια. Δεν γνωρίζουμε πόσο κοστολογείται αυτή τη στιγμή. Θα το μάθουμε.

Αν επιτύχει θα έχει καταφέρει κάτι πελώριο. Ίσως να αλλάξει και την πορεία της Ευρώπης. Αν αποτύχει θα μας στείλει ακόμα πιο βαθιά, ενώ πιθανότατα θα υπογράψει την ληξιαρχική πράξη θανάτου της Αριστεράς.

Είναι η στιγμή που παίζεται η ζαριά του κατά πόσο η Αριστερή ιδεολογία, μπορεί να κυβερνήσει ανθρώπινα χωρίς να διαφθαρεί από τις σειρήνες της εξουσίας, δίχως να υποκύψει στους ξεδιάντροπους εκβιασμούς. Να ξαναδώσει στο κοινοβούλιο την χαμένη του ταυτότητα, βεβαίως να μην μας πουλήσει και κυρίως να μην γυρίσει πίσω σε αποτυχημένες πασοκογενείς συνταγές.